

[Rager.]

dagen at kunne give det en virkelig Gennemarbejdning og derigennem tage det Ansvar for Lovforslaget og dets Udformning, som bør være Rigsdagens, og som Rigsdagen bør kunne paatage sig. Jeg indrømmer, at de Bemærkninger, jeg fremsætter her ved Lovforslagets første Behandling, ikke er ensidigt rettet mod den højtærede Minister, der har forelagt dette Lovforslag, men at de med akkurat samme Berettigelse kunde være fremsat over for saa godt som alle 18 Ministre.

Jeg skal afstaa fra at komme ind paa en detaljeret Gennemgang af Forslaget, men jeg vil dog gerne paa et Par enkelte Punkter gøre nogle Bemærkninger. Det drejer sig bl. a. om Enkerne. Jeg forstaar ikke de Forskelle, der er gjort i §§ 22, 37 og 38. Jeg skal se bort fra nærmere her i Øjeblikket at gøre Rede for, hvilke Uoverensstemmelser der er — det maa vi se paa i Udvalget —, men det forekommer mig, at der er Uoverensstemmelser.

Jeg savner nogle Udtalelser til § 37, 2det Stykke, i de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget. Det er der, hvor det siges, at hvor Omstændighederne taler for det, kan Hædersgaven ogsaa tillægges danske Statsborgere, der først har tilsluttet sig Frihedsbevægelsen den 5. Maj 1945 eller senere. Det vilde være rigtigt, at der stod et Par Ord om, hvad man dér har tænkt paa.

Med Hensyn til Afsnittet om Godtgørelse for Lidelse og Tort i Anledning af Frihedsberøvelse vil jeg gerne pege paa, at det forekommer mig, at der kan fremkomme en kedelig Ulighed i Behandlingen af forskellige, der har været udsat for denne Frihedsberøvelse, fordi Forholdet jo er det, at en Del af de paagældende var Statstjenestemænd, som i den Tid, de var underkastet Frihedsberøvelse, fik deres fulde Gage, altsaa indtægtsmæssigt ikke mistede noget, hvorimod andre, der havde andet Erhverv, mistede enhver Indtægt. Jeg synes altsaa, at der, selv om det maaske er vanskeligt at finde nogen Vej uden om, her er en Ulighed, der muligvis kan skabe nogen Bitterhed paa et eller andet Omraade.

I § 39 tales der om, at hvis en Hædersgave skulde tilkomme en Person, der er afgaaet ved Døden paa det Tidspunkt, da Gaven første Gang kommer til Udbetaling, vil dette Beløb være at indbetale i Frihedsfonden. Jeg er lidt tvivlende over for, hvorvidt det vil være rigtigt i en Lov at foreskrive, at Beløbet skal indbetales i en saadan Fond, for hvilken Reglerne, saa vidt jeg ved, ikke ligger kongeligt konfirmerede, saaledes at den ikke er

nogen velgørende Institution i rent juridisk Forstand, som det ellers skulde være Tilfældet, for at man kunde tage den op i en Lov. Jeg vil mene, at det i hvert Fald, naar den paagældende efterlader sig Enke, vil være mere naturligt, at dette Beløb kommer Enken til gode.

Der er dernæst Erstatningsraadet, som omhandles i Afsnit 6. I det Udvalg, der nedsættes, vil jeg forbeholde mig at drøfte dette Raads Sammensætning med den højtærede Minister.

I Spørgsmaalet om Erstatning for Tingsskade er vi inde paa noget meget kedeligt, nemlig at Folk skal have Erstatning for Underforsikring. Det er kedeligt, fordi det er forkert, at Folk ikke har forsikret fuldt ud, og medens det jo allerede under almindelige Forhold er forkert, kommer dertil under Krigen dette, at de paagældende derved unddrager sig i fuldt Maal at yde det Bidrag til Krigsforsikringsforbundet, som de skulde yde, idet Bidraget ydes i Procenter af hver enkelt's Forsikringssum. Men jeg forstaar alligevel meget vel, at man i Undtagelsestilfælde, der berøres af Loven, under Hensyn til den Maade, disse Mennesker er ramt paa, siger: nuvel, vi vil dække Underforsikring. Men jeg vil mene, at man, for at Formaliteterne kan være helt i Orden — det betyder ikke meget økonomisk — i hvert Fald fradrager, hvad der maatte være betalt for lidt i Forsikringspræmie og i Forsikringsbidrag til Krigsforsikring. Saa vil Sagen være bragt formelt i Orden.

Der har været Spørgsmaal om den særlige Maade, hvorpaa der tages Stilling til Danmarks kommunistiske Partis Medlemmer. Jeg er fuldstændig indforstaaet med det, der sker. Vi erindrer jo alle den Dag, den 20. August 1941, da denne Rigsdag ansaa sig for at være tvunget til at vedtage Loven om Internering af Kommunisterne. Jeg mener, at Rigsdagen handlede rigtigt den Dag, fordi en Ikke-Vedtagelse af Loven vilde have medført langt værre Forhold for de paagældende, end Tilfældet blev. Men paa den anden Side er det i hvert Fald for mig en Befrielse nu at være med til gennem denne Godtgørelse at yde et ringe Bidrag til Erstatning eller Godtgørelse for al den Uret, der blev gjort mod en Del Landsmænd paa Grund af deres politiske Overbevisning.

Mit Parti vil gerne være med til en hurtig Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, og jeg har med stor Interesse og Opmærksomhed hørt paa de Udtalelser, der blev fremsat af den konservative Ordfører. Jeg deler i meget høj Grad hans An-